

Sygn. akt III Ca 89/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SO Krystyna Hadryś

SO Andrzej Dyrda (spr.)

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt I C 1092/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 89/15

UZASADNIENIE

S. Z. domagał się zasądzenia od Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 1.557 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi oraz przyznanie kosztów postępowania tytułem różnicy pomiędzy wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu zastępczego o roszczeniem należnym.

W odpowiedzi na pozew, pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości. Zarzuciła, że powód domaga się odszkodowania za najem pojazdu zastępczego należącego do klasy C, tymczasem pojazd poszkodowanych należał do klasy (...), stawka dobową czynszu najmu jest zbyt wygórowana a okres najmu powyżej 6 dni był nieuzasadniony.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 16 października 2014 roku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.557 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 695 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód E. i A. S. marki V. (...) czyli klasy B, który poszkodowana wykorzystywała na dojazdy do pracy, na zakupy, do rodziny, z dzieckiem na zajęcia dodatkowe. Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Wobec powyższego E. S. wynajęła samochód zastępczy wyższej klasy tj. C, marki F. (...) 200 zł netto dziennie. Wynajmujący nie zastosował limitu kilometrów czy „dodatkowych limitów kilometrów”. Samochód został podstawiony pod warsztat naprawczy w Z.. W tym samym miejscu dokonano odbioru pojazdu po zakończeniu najmu. Koszt podstawienia i odbioru pojazdu wyniósł 100 zł netto. Należność została obniżona o rabat udzielony poszkodowanym za najem pojazdu zastępczego klasy C. Czynsz najmu pojazdu zastępczego przez 9 dni oraz podstawienia i odbioru auta od poszkodowanego wyniósł 2.337 zł brutto.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła poszkodowanym 780 zł. Umową z dnia 15 listopada 2013 roku E. i A. S. scedowali na powoda swoją wierzytelność do pozwanej. Pismem z dnia 25 lutego 2014 roku powód bezskutecznie wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty odszkodowania w kwocie 2.337 zł.

Koszt wynajmu pojazdu zastępczego klasy B wynosi od 160 do 200 zł netto, zaś klasy C od 180 do 240 zł netto. Firmy wypożyczające auta stosują dodatkową opłatę za tzw. „limit kilometrów”. Koszt podstawienia/odbioru pojazdu waha się od 40 zł netto do 80 zł netto, koszt ten jest większy w przypadku gdy usługa jest wykonywana poza granicami miasta w którym znajduje się firma lub przy wypożyczeniu pojazdu na krótszy okres czasu.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) w związku z art. 822 § 1 k.c.

Sąd stwierdził, że powód nabył prawo do dochodzenia odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą na podstawie art. 509 k.c., gdyż umowa przelewu wierzytelności została skutecznie zawarta.

Sąd Rejonowy wskazał, że przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomiczne uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na rynku lokalnym, przy czym przy określaniu należnego odszkodowania zasada minimalizacji szkody winna być stosowana wyłącznie uzupełniająco, gdy wybrany zastosowany zostały stawki rażąco wygórowane.

Mając na względzie powyższe, oraz to, że koszty najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę poniesioną przez poszkodowanego, Sąd uznał, że stawka najmu pojazdu zastępczego w kwocie 200 zł netto dziennie nie była rażąco wygórowana, w szczególności nie wychodzi poza maksymalne stawki stosowane na rynku lokalnym. Sąd skazał, że skoro wypadek komunikacyjny jest zdarzeniem niespodziewanym nie można wymagać od poszkodowanego, aby poszukiwał na rynku lokalnym najtańszych ofert. W ocenie sądu, poszkodowany ma prawo skorzystać z oferty ocenionej przez niego jako odpowiednia, co przekłada się na uznanie zasadności stawki zastosowanej przez powoda, adekwatnej do wynajmu pojazdu klasy B. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że powód skalkulował stawki w taki sposób, aby nie pobierać od poszkodowanego kaucji, czy wprowadzać limitu przejechanych kilometrów bądź innych obostrzeń do osoby kierowcy.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego okoliczność ustalenia **średnich** stawek najmu pojazdu zastępczego jako nieprzydatny w sprawie, gdyż informacje z internetu wykazują wysokość stawek stosowanych przez poszczególne firmy na rynku lokalnym i nie jest konieczne sięganie po specjalistyczną wiedzę biegłego.

Sąd uwzględnił również okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 9 dni. Sąd wskazał, że oględzin auta dokonano w dniu 29.10.2013r., a samochód przekazano do warsztatu 7.11.2013r. W tym dniu wynajęto pojazd zastępczy. Naprawę rozpoczęto 8.11.2013r. a zakończono 14.11.2013r. W następnym dniu wydano auto po naprawie.

O ustawowych odsetkach orzeczono na mocy art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. z 2003 r., Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) w zw. z art. art. 482 § 1 i § 2 k.c. zasądając je od dnia 3 kwietnia 2014 roku, a więc od daty wynikającej z wezwania do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła pozwana zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to art. 6 k.c. w związku z art. 3 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż strona powoda wykazała zasadność roszczenia w zakresie kosztów wynajmu zastępczego, art. 354 § 2 k.c. poprzez pominięcie, iż wierzyciel powinien współdziałać z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, nie czynić nic co by bezzasadnie zwiększało wysokość zobowiązania; art. 361 § 1 k.c. poprzez pominięcie, iż pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą tylko za normalne następstwa zdarzenia, z którego szkoda wynikła.

Nadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy, a to: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na: błędnym przyjęciu, że czas wynajmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie powinien wynosić 9 dni, podczas gdy czas ten winien wynosić 6 dni; błędnym przyjęciu, że uzasadniona stawka za wynajem samochodu zastępczego powinna wynosić 200 zł netto za dobę, podczas gdy stawka ta jest zawyżona w stosunku do okresu na jaki został wynajęty pojazd zastępczy i nie odpowiada przeciętnym stawkom stosowanym przez podmioty gospodarcze trudniące się zawodowo wynajmem pojazdów zastępczych; błędnym przyjęciu, iż koszty związane z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego mieszczą się w normalnym następstwie przedmiotowej szkody; pominięciu iż cenniki przedłożone przez pozwanego wskazują, iż stawka stosowana do pojazdów zastępczych w klasie B jest rażąco zawyżona, pominięciu, iż powód wynajął pojazd wyższej klasy niż uszkodzony w wyniku przedmiotowego zdarzenia pojazd V. (...).

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania w II instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzuciła pozwana, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne

z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelująca, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązana wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Pozwana, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Rozpoznając zarzuty prawa procesowego, nie można pominąć materialno prawnej podstawy roszczenia, a w szczególności głównego celu odszkodowania jakim jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01). W ramach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przysługujące poszkodowanemu należne odszkodowanie, ustalone według zasad art. 363 k.c. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c., obejmuje również zwrot kosztów najmu pojazdu.

Ustalony w postępowaniu przed Sądem I instancji, koszt najmu pojazdu zastępczego, do którego pozwana została zobowiązana zapłacenia w ramach ciężącej na niej odpowiedzialności, został prawidłowo ustalony. Wbrew ocenie pozwanej, powód w sposób prawidłowo wykazał wysokość swojego roszczenia. Wskazać należy, że ustalona cena wynajmu pojazdu zastępczego, pomimo, iż dotyczyło samochodu wyższej klasy, to jednak ustalona w umowie cena najmu pojazdu zastępczego mieściła się w stawkach rynkowych najmu pojazdu zastępczego o klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu.

Również w zakresie czasu najmu, z który pozwana ponosi odpowiedzialność, brak było podstaw do nieuwzględnienia ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy, gdyż pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby czas korzystania z pojazdu zastępczego winien trwać dłużej niż 9 dni.

Z tych względów brak było podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c.

Z tych względów apelację należało oddalić po myśli art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanej jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty składają się koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 6 pkt 3 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 490).

SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk SSO Krystyna Hadryś